

AURINKOLAULU

Oi kiitos, sa Luojani armollinen

A D A E⁷ A

1. Oi kiitos, sa Luojani armollinen

Hm E⁷ A^{dim} A

joka hetkestä, jonka ma elin,

A D A F^{dim} F#m

kun annoit sa ruumihiin tervehen

E/H H⁷ E

ja syömmen mi sykähteli;

Dm/F G⁷ C

kun annoit sa tervettä kättä kaks,

Dm Dm/H E^{sus} E⁷

kaks silmää sieluni ikkunaks,

A C#m D F#

ja hengen herkän ja avoimen

Hm E⁷ A

joka tuutia tuulosen.

2. Sua kiitän mä Luojani armollinen,

kun annoit sa kodin hyvän,

soit äidin niin hellän ja herttaisen

ja taaton niin tarmoa syvän;

kun annoit sa myös pari ystävää

ja ne hyvää, en pyydä ma enempää,

ja annoit sa armahan isäinmaan,

jota kyntää ja rakastaa.

**3. Ja kiitospa vihdoon viimeinen,
kun laulun lahjan sa annoit,
kun riemut ja murheet lapsosen
näin sävelten siivillä kannoit,
sen sulta, sulta ma yksin sain
ja sulle siitä mä vastaan vain
ja leiviskästäni tilin teen,
miten käytin mä kanteleen.**

Sanat Eino Leino (1878 – 1926), runosta Hymyilevä Apollo
Sävel Oskar Merikanto (1868 – 1924)

